

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการจัดดำเนินงานป้องกันโรคเอดส์ของ โรงเรียนเทศบาล สังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปสาระสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย

ชวนชม สกลวัฒน์ และคณะ (2530) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติตัวเกี่ยวกับเพศ การเจริญพันธุ์ และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจระดับความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติทางเพศ และการคุมกำเนิด ของวัยรุ่นเฉพาะกรณีนักเรียนอาชีวะในจังหวัดขอนแก่น พบว่าเยาวชนในปัจจุบันเริ่มมี ประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น เนื่องจากมีสื่อสารมวลชนที่เผยแพร่ได้อย่างแพร่หลาย และรวดเร็ว ซึ่งเยาวชนส่วนใหญ่ก็จะมีประสบการณ์การสัมผัสกับสื่อมวลชนที่เกี่ยวข้องกับ เพศสัมพันธ์มากขึ้น จึงทำให้เยาวชนเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อโรคเอดส์มากพอสมควร

เทพนม เมืองแมน (2531) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติตนของกลุ่มผู้ที่มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ (ผู้ติดยาเสพติด/เกย์/โสเภณี)" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์ ของผู้ติดยาเสพติดชนิดฉีดของหญิงโสเภณีและชายบริการทางเพศ 700 คน ในประเทศไทย พ.ศ. 2531 พบว่ากลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ (ผู้ติดยาเสพติด 352 คน/เกย์ 162 คน/โสเภณี 186 คน) ส่วนมาก (เกินร้อยละ 80) มีความรู้ดีพอสมควรเกี่ยวกับการแพร่เชื้อของโรคเอดส์ และทราบดีว่าการป้องกันเป็นวิธีที่ดีที่สุด ในการควบคุมโรคนี้ โดยส่วนมากได้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชน แม้ว่าส่วนมากของกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์จะมีความรู้ในด้านการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์เป็นอย่างดี และมีทัศนคติที่ดีในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันโรคนี้ และแสดงความจำนง

ที่จะให้ความร่วมมือแก่หน่วยงานของรัฐอย่างเต็มที่ แต่ในด้านการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการระบาดของโรคเอดส์นั้นก็ยังพบว่า มีข้อบกพร่องอยู่มากที่ต้องแก้ไข

ลำเริง แสงชื่อ และคณะ (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการใช้ถุงยางอนามัย และเปรียบเทียบถึงความรู้และทัศนคติต่อถุงยางอนามัย ในกลุ่มที่มีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยต่างกันรวมทั้งพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย ที่จะก่อให้เกิดการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ต่างกัน ประชากรที่ใช้ศึกษาคือ ชายที่มารับการตรวจรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ที่ศูนย์กามโรคเขตและหน่วยกามโรคบางละมุง จังหวัดชลบุรี จำนวน 500 คน พบว่า ผู้ที่มีอายุมากกว่าจะมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าผู้ที่มีอายุน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ที่ใช้ถุงยางอนามัยจะมีความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยดีกว่าผู้ที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้ที่ใช้ถุงยางอนามัยจะมีทัศนคติต่อถุงยางอนามัยดีกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิชิต นิกษ์เทพสมบัติ (2531) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์และการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทย อายุ 15-24 ปี" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรายงานสถานการณ์ในเรื่องความรู้และทัศนคติในเรื่องโรคเอดส์และการป้องกันการปฏิสนธิของเยาวชนไทย ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์เยาวชนจำนวน 1,018 คน พบว่า ในด้านความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์พบว่า เยาวชนเกือบทั้งหมดตอบว่า เคยได้ยินหรือทราบเรื่องโรคนี้นั่นแหละที่ให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์แก่เยาวชนมากที่สุดคือ สื่อมวลชน ตัวบุคคล ในขณะที่เอกสารทางราชการมีอิทธิพลน้อยมากในเรื่องอาการโรคเอดส์ เยาวชนเกือบทั้งหมดมีความเข้าใจผิด หรือตอบว่าไม่ทราบเลย มีเพียงร้อยละ 4.9 ที่ตอบได้บางส่วน ในด้านการติดต่อร้อยละ 69.5 ของเยาวชนทราบว่า โรคนี้นั้นติดต่อทางใดอย่างละเอียด มีเพียงร้อยละ 30.5 ที่เข้าใจผิดหรือไม่ทราบเลย ในด้านการป้องกันมีเพียงร้อยละ 5.4 ทราบว่าจะป้องกันได้ครึ่งหนึ่งของเยาวชนเหล่านี้ทราบวิธีป้องกันที่ผิด ๆ หรือไม่ทราบเลย ในด้านการรักษา ร้อยละ 31.8 ตอบว่ารักษาให้

หายขาดได้ ร้อยละ 68.2 ตอบถูกว่ารักษาให้หายขาดไม่ได้ ด้านพฤติกรรมทางเพศ ร้อยละ 61.1 เคยมีแฟนหรือคนรัก ร้อยละ 17.1 ตอบว่าเคยมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก และ ร้อยละ 4.3 ของเขาวิชามีเพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 15 ปี อายุโดยเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ ครั้งแรก คือ 16-18 ปี

วิรัชธิ ลิทธิไตรย์ (2532) ได้ศึกษาความรู้เรื่อง "โรคเอดส์ของเยาวชนไทยอายุระหว่าง 15-24 ปี" พบว่า เยาวชนไทยเกินกว่าครึ่งมีความรู้เกี่ยวกับการติดต่อของโรคเอดส์ แต่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและอาการของโรคเอดส์นั้น พบว่าส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ดีพอ ส่วนหนึ่งมีความเชื่อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์คือ เชื่อว่ายุงเป็นพาหะนำเชื้อเอดส์ เพราะฉะนั้นการติดต่อของโรคเอดส์จึงง่ายมาก การป้องกันโดยใช้อุปกรณ์อนามัยขณะร่วมเพศจึงไม่จำเป็นเพราะอาจติดจากถูกยุงกัดอยู่แล้ว นอกจากนี้ยังเชื่อว่า การคลุกคลีกับผู้ป่วยทำให้ติดโรคได้ จึงไม่ยอมช่วยเหลือผู้ป่วย แม้ผู้ป่วยจะเป็นเพื่อนหรือญาติก็ตาม

เกื้อ วงศ์บุญสิน และ เขาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม (2533) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทย" โดยมีวัตถุประสงค์ศึกษาความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทย ตลอดจนการใช้การวางแผนครอบครัวของเยาวชนวัยรุ่น โดยใช้ข้อมูลจากโครงการการศึกษาความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ และการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทย อายุ 15-24 ปี จำนวน 1,018 คน ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนชายร้อยละ 52.1 เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิง-บริการพิเศษ อย่างไรก็ตามมีเพียงร้อยละ 62.3 ของเขาวชндังกล่าวที่ใช้การป้องกันการติดโรคและในกรณีมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ พบว่าเขาวชндังกล่าวที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศอยู่ร้อยละ 17.1

วิรัช สุรัตน์เรืองชัย (2533) ได้ศึกษาเรื่อง "การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์สำหรับครูประถมศึกษา" ได้ทำการสำรวจความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับโรคเอดส์ของครูประถมศึกษาที่เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรเตรียมผู้บริหารสถานศึกษาระดับสูง ณ สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา พบว่า ครูประถมศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 44.70 มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับน้อย

ร้อยละ 43.53 มีความรู้ในระดับปานกลาง ร้อยละ 7.06 มีความรู้อยู่ในระดับมากและร้อยละ 4.71 ไม่มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์เลย ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคั้งนี้ ส่วนมากร้อยละ 98.82 เคยได้ยินคำว่าโรคเอดส์มาแล้ว มีเพียงร้อยละ 1.17 เท่านั้นที่ไม่เคยได้ยินส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 85.88 มีความเชื่อว่าโรคเอดส์ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อประชาชนที่ปฏิบัติตนถูกสุขลักษณะ ร้อยละ 76.47 มีความเชื่อว่าผู้ป่วยโรคเอดส์เป็นบุคคลอันตรายต่อสังคม ร้อยละ 68.23 เชื่อว่า การที่ตนเองมีเพศสัมพันธ์กับคู่ของตนเพียงคนเดียวจะไม่มีโอกาสติดโรคเอดส์ได้ ร้อยละ 65.88 เชื่อว่าการจำกัดบริเวณผู้ป่วยโรคเอดส์จะทำให้สังคมปลอดภัย นอกจากนั้นเป็นความเชื่ออื่น ๆ เช่น ยุงเป็นพาหะนำโรคเอดส์ เป็นต้น

วรรณิกา เรืองล้ำ (2533) ได้ศึกษาเรื่อง "ความรู้เรื่องโรคเอดส์ของเยาวชนไทยอายุ 15-24 ปี" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้เรื่องเอดส์ของเยาวชนและความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์กับปัจจัยด้านประชากร สังคม เศรษฐกิจ ทัศนคติ และประสบการณ์ของเยาวชน โดยใช้ข้อมูลจากแหล่งรับบริการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทย จำนวน 1,018 ราย ผลการวิจัยพบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการติดต่อ การป้องกัน และดัชนีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับอาการของโรคเอดส์ และอายุไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับอาการ การติดต่อ การป้องกัน และดัชนีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ แต่ในด้านของเขตที่อยู่อาศัย การพูดคุยเกี่ยวกับโรคเอดส์กับเพื่อน สถานการณ์การทำงาน ทัศนคติต่อการที่คนหนุ่มสาวควรมีความรู้เกี่ยวกับวิธีการคุมกำเนิด ประสบการณ์ใช้วิธีคุมกำเนิดและประสบการณ์การดูวิดีโอโป๊และหนังสือโป๊ มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับอาการ การติดต่อ การป้องกัน และดัชนีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ดังนั้นเยาวชนที่อยู่ในเขตชนบท เยาวชนที่ไม่เคยพูดเกี่ยวกับโรคเอดส์กับเพื่อน เยาวชนที่ทำงานแล้ว เยาวชนที่ไม่เห็นด้วยต่อการที่ควรมีความรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิด เยาวชนที่ไม่เคยใช้วิธีการคุมกำเนิด และเยาวชนที่ไม่เคยดูวิดีโอโป๊ และอ่านหนังสือโป๊มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ต่ำกว่าโรคเอดส์กลุ่มอื่น ๆ ฉะนั้นจึงควรให้ความสนใจให้ความรู้แก่เยาวชนที่มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ต่ำกลุ่มนี้ให้มากขึ้น

โสภา เชียรวิจิตร (2534) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความรู้ ทัศนคติและการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ระหว่างเยาวชนชายและเยาวชนหญิง ที่มีอายุระหว่าง 14-18 ปี จำนวน 560 คน เป็นเพศชาย 360 คน เพศหญิง 200 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กที่มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ อยู่ในระดับปานกลาง เยาวชนชายกับเยาวชนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเยาวชนชายมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ดีกว่าเยาวชนหญิง

2. เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก มีทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ อยู่ในเกณฑ์ดี เยาวชนชายและเยาวชนหญิงมีทัศนคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กมีการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ อยู่ในระดับพอใช้ ส่วนเยาวชนหญิงมีการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับดี

ทวีศักดิ์ นพเกษร และคณะ (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความชุกของการติดเชื้อโรคเอดส์และพฤติกรรมทางเพศของชายไทยอายุ 21 ปี ในภาคเหนือ" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความชุกของการติดเชื้อ HIV และพฤติกรรมทางเพศของชายไทยอายุ 21 ปี ในภาคเหนือ จากรายงานการวิจัยพบว่า พฤติกรรมทางเพศในชายไทยภาคเหนือ มีลักษณะที่สับสนมากในเพศสัมพันธ์รักต่างเพศและรักร่วมเพศ และเริ่มมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อย เกือบทุกคนเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงโสเภณี หญิงที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่เป็นหญิงโสเภณี พฤติกรรมดังกล่าวเสี่ยงต่อการติดเชื้อและการแพร่กระจายเชื้อเอดส์ การให้การศึกษาเรื่องเพศศึกษาโรคเอดส์ และการใช้ถุงยางอนามัยจำเป็นต้องเร่งดำเนินการและควรเริ่มสอนอย่างตรงไปตรงมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 39.1 และร้อยละ 21.7 เคยร่วมเพศกับนักเรียนหญิงหรือเด็กหญิง ตามลำดับ เนื่องจากชายไทยภาคเหนือเกือบทุกคนมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณี หากไม่สามารถควบคุมการแพร่กระจายของเชื้อ HIV ได้ กลุ่มหญิงวัยรุ่นทั่วไปจะเป็นกลุ่มที่ได้รับเชื้อ HIV จำนวนมาก เป็นกลุ่มต่อไปภายในเวลา 5 ปีข้างหน้า การส่งเสริมให้มีการยอมรับว่าการใส่ถุงยาง-

อนามัยเป็นส่วนหนึ่งของ Love play ในการมีเพศสัมพันธ์ก่อนหรือนอกสมรสน่าจะเป็นวิธีป้องกันไม่ให้กลุ่มหญิงวัยรุ่นในภาคเหนือติดเชื้อ HIV เป็นจำนวนมาก

สมใจ วจนรจนา (2530) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการในการจัดดำเนินงานโครงการสุขภาพในโรงเรียนตามการรับรู้ของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 9" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาและความต้องการในการจัดดำเนินงานโครงการสุขภาพในโรงเรียนตามการรับรู้ของผู้บริหารโรงเรียนที่อยู่ในเขตและนอกเขตเทศบาลหรือสุขาภิบาล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 9 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาจำนวน 475 คน ในส่วนที่สรุปรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดดำเนินการโครงการสุขภาพในโรงเรียนพบว่า การจัดดำเนินงานโครงการสุขภาพในโรงเรียนยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือ การขาดงบประมาณการขาดผู้รับผิดชอบโดยตรง การขาดความรู้ความเข้าใจและความสนใจในการจัดทำโครงการ ขาดการประสานงานกับหน่วยงานอื่นภายนอกโรงเรียน ตลอดจนผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญในการจัดทำโครงการสุขภาพ

วไลรัตน์ พุกนันทน์ (2533) ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูสังคมศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนปัญหาโรคเอดส์" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูสังคมศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนปัญหาโรคเอดส์ ด้านการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เก็บรวบรวมข้อมูล โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูสังคมศึกษา จำนวน 300 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่าด้านการจัดการเรียนการสอนควรสอนโดยสอดแทรกปัญหาโรคเอดส์กับรายวิชาที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยให้นักเรียนรู้และเข้าใจวิถีปฏิบัติตนในการป้องกันโรคเอดส์ที่ถูกต้อง เข้าใจในปัญหาโรคเอดส์และผลกระทบที่มีต่อสังคมและการใช้วิถีทัศน์เป็นสื่อการเรียนการสอน ส่วนในด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรควรเชิญวิทยากรมาบรรยายเรื่องการป้องกันโรคเอดส์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

ไพร์ช, เดสมอนด์ และคูกูลลา (Price, Desmond and Kukulla, 1985) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความเข้าใจและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษา" (High school student perceptions and misperceptions of AIDS) เป็นการศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบถึง ความรู้ ความเชื่อ และแหล่งข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียน โดยศึกษาจากนักเรียน จำนวน 250 คน เป็นนักเรียนชาย 118 คน นักเรียนหญิง 132 คน นักเรียนมีอายุระหว่าง 16-19 ปี พบว่านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ค่อนข้างจำกัด นักเรียนชายมีความรู้เรื่องเอดส์มากกว่านักเรียนหญิง แต่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่รู้สิกวิตกกังวลเกี่ยวกับโรคเอดส์ แหล่งข้อมูลข่าวสารที่นักเรียนได้รับเกี่ยวกับโรคเอดส์ คือ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หนังสือ วารสาร และวิทยุ ส่วนโรงเรียนเป็นแหล่งที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์น้อยที่สุด

คลาคฮอลล์ (Clark-Hall, 1988) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "ความรู้และแหล่งข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียน ระดับ 6, 7 และ 8 ในโรงเรียนประถมศึกษาในเขตเมือง" (Knowledge and sources information about acquired immune deficiency syndrome among sixth, seventh, and eighth grade urban elementary school pupils) การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบว่านักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับโรคเอดส์ และเพื่อแสวงหาทางเลือกเกี่ยวกับวิธีการสอนเรื่องโรคเอดส์และต้องการทราบถึงแหล่งข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนประถมศึกษา โดยศึกษาจากนักเรียนระดับ 6, 7 และ 8 โรงเรียนนิลาเดลเนียจำนวน 116 คน พบว่านักเรียนประถมศึกษายังมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ค่อนข้างจำกัด นักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์สูงกว่านักเรียนชาย จากการวิจัยยังพบอีกว่านักเรียนประถมศึกษาได้รับข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์จากสื่อมวลชน คือ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และหนังสือวารสาร

กอกกิน (Gosgin, 1988) ได้ศึกษาเรื่อง "ทัศนคติ และความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาระดับวิทยาลัย" (College student attitude and know-

ledge regarding AIDS) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติ และความรู้เกี่ยวกับ เอดส์ของนักศึกษาระดับวิทยาลัย โดยใช้นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียจำนวน 498 คน ที่มีอายุในช่วง 18 ถึง 46 ปีขึ้นไป กลุ่มอายุต่ำกว่า 32 ปี มีประมาณร้อยละ 85 โดยการใช้แบบสำรวจของลิเกอร์ทแบบ 5 สเกล สำหรับประเมินทัศนคติเกี่ยวกับ โรคเอดส์ใน 4 ด้าน คือ 1) การรับรู้เกี่ยวกับจุดอ่อนของตน 2) การระบาดของเอดส์ 3) ความต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเอดส์ 4) วิธีในการป้องกันเอดส์อย่างมีประสิทธิภาพ คำถามเน้นไปที่การติดต่อของไวรัส HIV และการป้องกันการติดเชื้อ นักศึกษาแสดงความสับสนเป็นอย่างมากเกี่ยวกับโรคเอดส์ แม้ว่านักศึกษาที่ได้รับเชื้อเอดส์ ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างรุนแรงก็ตาม แต่นักศึกษาก็คิดว่าเขาไม่อ่อนแอ ความเข้าใจ ที่ผิด ๆ เกี่ยวกับวิธีการติดต่อ โดยเฉพาะการติดต่อโดยบังเอิญมีมาก ซึ่งการค้นพบ สิ่งเหล่านี้นำไปสู่กลยุทธ์สำหรับการจัดการศึกษาเรื่องเอดส์ในมหาวิทยาลัยด้วย

ศูนย์ประชากรศึกษา (Center for Population Option, 1988) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "วัยรุ่นและเอดส์ : ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรม" (Teenagers and AIDS : knowledge, attitudes and behaviors)

เนื่องจากมีความเสี่ยงต่อโรคเอดส์ทั้งด้านเพศและด้านยาเสพติด โดยทำการศึกษาใน วัยรุ่นผิวดำ อายุ 14-17 ปี ที่อยู่ในเมือง โดยใช้วิธีสัมภาษณ์นานคนละ 2 ชั่วโมง พบว่า 1) วัยรุ่นมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์และการแพร่ของเชื้อเอดส์อยู่ในเกณฑ์ดี 2) วัยรุ่น ไม่รู้สึกว่าตนเองเสี่ยงต่อโรคเอดส์จึงไม่เปลี่ยนพฤติกรรม 3) วัยรุ่นตอบว่าการหลีกเลี่ยง เอดส์ คือ การเป็นโสดหรือมีคู่นอนคนเดียว 4) วัยรุ่นบางส่วนใช้ถุงยางอนามัยและ บางส่วนไม่ชอบใช้ถุงยางอนามัย ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษานี้คือ ควรให้การศึกษ เรื่องโรคเอดส์แก่เยาวชน เพื่อให้เยาวชนมีพฤติกรรมที่ปลอดภัยจากเอดส์

อังเดร และ บอร์แมน (Andre and Borman, 1988) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ความสัมพันธ์ของความรับผิดชอบเกี่ยวกับเพศต่อความรู้เกี่ยวกับเอดส์ในนักเรียน มัธยมศึกษา" (The relationship of sexual responsibility to knowledge of Acquired Immuno Deficiency Syndrome among high school students) เนื่องจากโรคเอดส์ได้แพร่กระจายไปสู่เยาวชนอย่างรวดเร็ว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรับผิดชอบทางเพศกับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของ

เขาชวน การดำเนินการวิจัย โดยการศึกษาในนักเรียนชาย 41 คน และนักเรียนหญิง 45 คน โดยการให้ตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ความรับผิดชอบเกี่ยวกับเพศกับความรู้เกี่ยวกับเอดส์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน นักเรียนหญิงมีความรับผิดชอบมากกว่านักเรียนชาย และมีช่องว่างระหว่างความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับโรคเอดส์กับความรู้เรื่องโรคเอดส์ นักเรียนรู้ว่ามี การแพร่และการเสี่ยงมากกว่าการรักษาจึงต้องให้การศึกษากว่าวัยรุ่นให้มากขึ้นทั้งทางพฤติกรรม อารมณ์ และบุคลิก

มิลสไตน์ (Millstein, S., 1989) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมที่เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อโรคเอดส์ของวัยรุ่น" (Behavioral risk factors for AIDS among adolescents) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยเสี่ยงหลาย ๆ ตัวประกอบของวัยรุ่นและได้ทำการศึกษาในเด็กวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นกลุ่มที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อโรคเอดส์น้อยที่สุดคือ วัยรุ่นที่ไม่สำล่อนทางเพศ วัยรุ่นที่ไม่ได้รับการถ่ายเลือด ส่วนกลุ่มที่มีความเสี่ยงปานกลางคือ พวกที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัย พวกชอบดื่มสุรา และพวกที่ชอบสับเปลี่ยนคู่นอน กลุ่มที่มีความเสี่ยงมากที่สุดคือ กลุ่มเกย์ กลุ่มที่ติดยาเสพติด กลุ่มเยาวชนจรจัด หรือครอบครัวแตกแยก

บัลสเลย์ (Balsley, 1989) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความรู้ ความเชื่อ และพฤติกรรมการปฏิบัติที่คัดสรรเกี่ยวกับโรคเอดส์ ในนักเรียนระดับ 10 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตเมือง" (A survey of knowledge, beliefs and selected behavior practices related to acquired immunodeficiency syndrome among urban 10th grade public high school students) การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความรู้ ความเชื่อ และการเลือกพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ และพฤติกรรมการใช้ยาที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนระดับ 10 จากโรงเรียนมัธยมศึกษา 34 แห่ง ในนิลาเทลเนีย ปรากฏว่าจากโรงเรียน 33 แห่ง (ร้อยละ 97) มีนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามกลับมา 1,513 คน พบว่า มีนักเรียนร้อยละ 91 ทราบว่า โรคเอดส์สามารถติดต่อกันได้โดยการใช้เข็มและกระบอกฉีดยาร่วมกัน ร้อยละ 93 ทราบว่าโรคเอดส์ติดต่อกันได้จากการร่วมเพศโดยไม่ป้องกัน และร้อยละ 86.5 ทราบว่าติดต่อกันได้จากมารดาที่เป็นโรคเอดส์ ยังมีนักเรียนจำนวนมากได้รับข่าวสารที่ไม่ถูกต้องและมีมโนทัศน์ที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการติดเชื้อเอชไอวี (HIV) ทาง

การติดต่ออื่น ๆ จากการวิจัยยังพบอีกว่า ในด้านความรู้นักเรียนหญิงมีความรู้ที่ถูกต้องมากกว่านักเรียนชาย นักเรียนผิวขาวมีความรู้มากกว่านักเรียนผิวดำ เมื่อพิจารณาถึงความเชื่อก็พบว่า นักเรียนหญิงมีความเชื่อมากกว่านักเรียนชาย ในเรื่องที่ว่านักเรียนที่เป็นโรคเอดส์มีสิทธิ์ที่จะไปโรงเรียนและนักเรียนหญิงยังมีเจตนาที่ติดต่อนักเรียนที่เป็นโรคเอดส์มากกว่านักเรียนชายอีกด้วย นักเรียนจากแถบเอเชียให้ความสนใจต่อการเรียนรู้เรื่องโรคเอดส์น้อยมาก นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักเรียนร้อยละ 65 เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว นักเรียนกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วนั้น ร้อยละ 36 มีคู่นอนตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป และนักเรียนร้อยละ 74 มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกก่อนอายุ 15 ปี นักเรียนกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วนี้ ร้อยละ 68 ตอบว่า ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย และร้อยละ 4.8 (นักเรียน 68 คน) ตอบว่า เคยใช้ยาเสพติดชนิดฉีดอีกด้วย

ซีเกล และคณะ (Siegel, David and others, 1991) ศึกษาเรื่อง "ความรู้ ทศนคติ และพฤติกรรมเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมปลายในเขตเมือง" (AIDS knowledge, attitude and behavior among inner city junior high school students) วัตถุประสงค์เพื่อทราบความรู้ ทศนคติและการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมตอนปลาย ผลจากการสำรวจความรู้ ทศนคติ และพฤติกรรมเกี่ยวกับโรคเอดส์ ของนักเรียนมัธยมปลาย 3 ระดับ ในเขตเมือง จำนวน 1,967 คน อายุเฉลี่ย 11-16 ปี 48% เป็นชาย 33% เป็นชาวเอเชีย 31% เป็นแอฟริกัน-อเมริกา 24% เป็นชาวลาตินและ 5% เป็นชาวผิวขาว ชาวแอฟริกัน-อเมริกามีความรู้เกี่ยวกับเอดส์มากกว่าชาวเอเชีย ลาติน และผิวขาว เด็กนักเรียนส่วนใหญ่ต้องการได้รับการสอนเกี่ยวกับเอดส์ ในโรงเรียนซึ่งมีความเชื่อผิด ๆ เกี่ยวกับสาเหตุและการติดต่อของโรคเอดส์ เชื่อว่าเด็กนักเรียนที่เป็นโรคเอดส์ไม่ควรเรียนร่วมโรงเรียนเดียวกัน นักเรียนบางส่วนมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์ ต้มเหล้า และใช้ยาเสพติด ผลจากรายงานพบว่า ผู้ชายมีความเสี่ยงสูงกว่าผู้หญิงด้านเพศสัมพันธ์ มีความเชื่อว่าควรใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์เพื่อป้องกันโรคเอดส์ นี้แสดงให้เห็นว่าควรจะได้มีการปรับปรุงความรู้เกี่ยวกับอันตรายและผลจากพฤติกรรมเสี่ยงของโรคเอดส์

สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีปัจจัยเสี่ยงหลายอย่างที่สนับสนุนการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ โดยเฉพาะทางด้านเพศและยาเสพติด ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร การสำล่อนทางเพศ การเที่ยวหญิงโสเภณีหรือสถานเริงรมย์ การดื่มสุรา การเที่ยวเตร่ เล่นการพนัน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ส่งเสริมให้เยาวชนติดเชื่อเอดส์ได้ ในด้านการศึกษา ความรู้ ทักษะและการปฏิบัติพฤติกรรมโรคเอดส์ ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีความรู้ในด้านการติดต่อของโรคเอดส์อยู่ในเกณฑ์ดีและยังมีความเชื่อที่ผิด ๆ เกี่ยวกับโรคเอดส์ ด้านการปฏิบัติยังต้องแก้ไขในการใช้ถุงยางอนามัย และการใช้เข็มฉีดยาร่วมกันในกลุ่มที่ติดยาเสพติด

สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดดำเนินการป้องกันโรคเอดส์ในโรงเรียน พบว่า การจัดดำเนินการโครงการสุขภาพในโรงเรียนยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งอาจมีสาเหตุเนื่องมาจากขาดความร่วมมือจากผู้ปกครอง ขาดการประสานงานกับหน่วยงานอื่นภายนอกโรงเรียน ขาดงบประมาณและผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรพบว่า ควรสอนเรื่องโรคเอดส์แทรกกับรายวิชาที่เกี่ยวข้อง ใช้วิธีทัศน์เป็นสื่อการเรียนการสอนและควรเชิญวิทยากรมาบรรยายในเรื่องการป้องกันโรคเอดส์

จากรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่า ยังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดดำเนินการป้องกันโรคเอดส์ของโรงเรียนในระดับประถมศึกษา จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อจะได้ทราบปัญหาและอุปสรรคในการจัดดำเนินการและนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขในการจัดดำเนินการป้องกันโรคเอดส์ของโรงเรียนเทศบาล ซึ่งเป็นโรงเรียนในระดับประถมศึกษาให้บรรลุผลตามเป้าหมายมากยิ่งขึ้น